

SPÁT V MOŘI HVĚZD

K N I H A II.
C H R I S T O P H E R

PAOLINI

OD AUTORA BESTSELLERU ERAGON

FRAGMENT

Spát v moři hvězd

Kniha II.

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Christopher Paolini
Spát v moři hvězd – Kniha II. – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SPÁT
V MOŘI
HVĚZD

K N I H A II.

SPÁT
V MOŘI
HVĚZD

K N I H A II.

C H R I S T O P H E R
PAOLINI

FRAGMENT

Copyright © 2020 by Christopher Paolini

Translation © Zdik Dušek, 2021

Cover photos © Wonderful Nature; PawelG Photo; betibup33; Media Whalestock / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-5047-8

ISBN e-knihy 978-80-253-5097-3 (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-253-5098-0 (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-5099-7 (mobi)

JAKO VŽDY VĚNUJI TUTO KNIHU SVÉ RODINĚ.

*A také vědcům, technikům a snilkům, kteří pracují
na naší budoucnosti mezi hvězdami.*

OBSAH

ČTVRTÁ ČÁST: FIDELITATIS 9

Přistání 11

Stanice Orsted 33

Únik 49

Nutnost II 87

*

Exeunt IV 104

PÁTÁ ČÁST: MALIGNITATEM 129

Přílet 131

Nutnost III 146

Integratum 171

Ferro comitante 197

Astrorum irae 224

Sub specie aeternitatis 257

*

Exeunt V 277

ŠESTÁ ČÁST: QUIETUS 293

Přijetí 295

Jednota 304

Odlet 318

*

Exeunt VI 335

DODATKY	341
Dodatek I: Vesmírné lety a RNS	343
Dodatek II: Bitvy ve vesmíru	357
Dodatek III: Terminologie	361
Dodatek IV: Časový přehled	387
DOSLOV A PODĚKOVÁNÍ	391

ČTVRTÁ ČÁST

* * * * *

F I D E L I T A T I S

Nerodíme se jen sami pro sebe.

– Marcus Tullius Cicero

1. KAPITOLA

* * * * *

PŘISTÁNÍ

1.

Kira prudce otevřela oči.

Proč se probudila? Nějaká změna v okolním prostředí probrala Měkké ostří a to zase ji. Téměř nezatelná úprava vzdušných proudů, které cirkulovaly *Šnekem*. Vzdálený hukot strojů probouzejících se k životu. Mírný pokles jinak dusivé teploty. Něco.

Poplašeně sebou trhla a podívala se na tlakovou komoru. Medúzák Itari byl pořád uvnitř, kde taky měl být, obalený vyloučeným kokonem a sotva viditelný v červeném světle dlouhé loďní noci.

Kira s úlevou vydechla. Opravdu nechtěla s tím medúzákem bojovat.

„G-Gregoroviči?“ zeptala se. Její hlas zněl po dlouhém mlčení chraptivě. Odkáslala si a zkusila to znovu, ale loďní mozek pořád neodpovídal. Zeptala se jinak: „Morven, jsi tady?“

„Ano, slečno Navárezová,“ odpověděla pseudointeligence *Šneka*.

„Kde jsme?“ Kira měla tak vyschlé hrdlo, že pořád spíš chrčela. Zkusila polknout, i když neměla v ústech dost slin.

„Právě jsme dorazili do cíle,“ řekla Morven.

„Ke Slunci,“ zachraptěla Kira.

„Přesně tak, slečno Navárezová. Do Sluneční soustavy. *Šnek* se před čtyřmi minutami a jednadvaceti vteřinami vynořil z RNS. Probíhá

standardní přiletový postup. Kapitán Falconi a zbytek posádky budou brzy vzhůru.“

Dokázali to. Opravdu to dokázali. Kira ani nechtěla myslet na všechny věci, které se mohly po odletu ze soustavy 61 Cygni před šesti měsíci zvrtnout.

Téměř jí ani nepřipadalo reálné, že letěli tak dlouho. Hibernace, ať už umělá, či jiná, dokázala zázraky.

„Přivítal nás někdo?“ zeptala se.

„Ano, slečno Navárezová,“ odpověděla Morven okamžitě. „Přišlo čtrnáct vzkazů z monitorovacích stanic SVV. Vysvětlila jsem jim, že posádka momentálně není k dispozici, nicméně místní úřady trvají na tom, abychom co nejdřív sdělili, odkud jsme přiletěli a za jakým účelem. Jsou docela znepokojení, slečno Navárezová.“

„Jo, jasně,“ zahučela Kira. S SVV to může vyřídít Falconi, až se probudí z hibernace. Ten byl na takové věci dobrý. Kromě toho Kira věděla, že za *Šneka* bude chtít mluvit Falconi jako kapitán.

Připadala si nepříjemně zatuhlá, ale začala se vymotávat ze sítě a přihrávek, z nichž si poblíž tlakové komory vytvořila lůžko

Její ruka.

Předloktí a ruka, které si usekla na té medúzácké lodi, se... znovu objevily. Kira ruku užasle a nevěřícně zvedla a otočila s ní, aby si ji prohlédla. Zkusmo sevřela a rozevřela prsty.

Nezdálo se jí to. Ta ruka byla skutečná. Dotkla se jí druhou rukou a ucítila, jak prsty přejíždějí po prstech. Od posledního probuzení uplynulo jenom pět dní a za tu dobu Měkké ostří vytvořilo dokonalou repliku tkání, o něž přišla.

Nebo snad ne?

Kiřiny myšlenky prostoupil náhlý strach. Zhluboka se nadechla, soustředila se na hřbet ruky a silou vůle přiměla Měkké ostří, aby se stáhlo.

Měkké ostří poslechlo a Kira tiše vykřikla, když se tvar její ruky prohnul dovnitř a roztekl se jako zmrzlina za horkého letního dne. Kira ucukla – duševně i fyzicky – a přitom ztratila soustředění. Měkké ostří se okamžitě vrátilo na místo a znovu zaujalo tvar chybějící končetiny.

Kiře se zalily oči slzami. Zamrkala a přemohl ji hořký pocit ztráty. „Sakra,“ zahučela, rozzlobená sama na sebe. Proč ji chybějící ruka tolik zasáhla? Získat náhradu ruky nebo nohy nebyl zase tak velký problém.

Jenže byl. Ta ruka k ní patřila. Mezi myslí a hmotou neexistoval žádný předěl. Ta ruka byla součástí toho, jak se vnímala po celý život až k Bughuntu, a bez ní si Kira připadala neúplná. Na chvílku doufala, že je zase celá, ale ne, tak tomu nebylo.

Přesto, měla aspoň nějakou ruku, a to je lepší než nemít nic. A skutečnost, že Měkké ostří dokázalo napodobit chybějící končetinu, byl důvod k optimismu. Proč to udělalo až teď, a ne dřív? Protože vědělo, že se blíží k cíli? Jako ukázkou spolupráce, k níž se ho snažila vycvičit celou cestu od Bughuntu? Kira neznala odpověď, ale výsledek i tak potvrdil správnost její snahy. Měkké ostří jednalo z vlastní vůle (byť možná vedené jejím nevysloveným přáním), a navíc konstruktivně.

Kira si znovu prohlédla ruku – žasla nad tím, jaké jsou na ní detaily. Pokud to dokázala posoudit, jednalo se o téměř dokonalou kopii originálu. Jediný rozdíl, kterého si všimla, byla mírně odlišná hustota: nová ruka jí připadala nepatrně těžší. Ale to byla malá změna, sotva zjiřitelná.

Ještě chvíli zkoušela pohyblivost nových prstů a pak se zvedla z lůžka. Pokusila se z překryvů zjistit datum a teprve tehdy si uvědomila, že – jako během cesty k Bughuntu – kontaktní čočky vstřebalo Měkké ostří.

Opožděně si vzpomněla na krabičku s náhradami, které pro ni vytiskl Vishal. Vyloučila ji z příkrývek a opatrně si vložila čočky do očí.

Zamrkala úlevou, když uviděla nabíhající překryvy. *A je to.* Znovu si připadala jako plně funkční člověk.

Odolala pokušení otevřít si zprávy a vydala se od tlakové komory. Odrazela se od stěn, dokud nedospěla ke středu *Šneka*, a pustila se hlavní šachtou nahoru.

Loď byla pořád tak tichá, prázdná a temná, že působila jako opuštěná. Nebýt hučení větráků, mohlo se jednat o vrak unášený vesmírem bůhvíjak dlouho. Kira se cítila jako průzkumnice která se pohybuje po chodbách kdysi dávno obývaných jinými lidmi... nebo jako badatelka, která otevřela stovky let staré mauzoleum.

V myšlenkách se vrátila k Nidu a k děsivým objevům, které tam učinili. Zavřela a podrážděně zavrtěla hlavou. Teď na to myslet nebude.

Když dostoupala na podlaží pod řídicí místností, ozvalo se varování před obnovením tahu. Kira se opřela nohama o zem a ucítila, jak ji k podlaze tiskne vzrůstající tíha – konečně bylo zase někde *dole!* Zároveň s tím se rozhučel fúzní motor *Šneka*.

Ulehčeně vydechla – vítala návrat umělé gravitace.

Zářivky kolem ní zablikaly a místo červeného světla začaly vydávat namodralé bílou záři lodního dne. Po tak dlouhé době v šeru bylo jejich světlo téměř bolestivě jasné. Kira si zaclonila obličej, dokud si její oči nezvykly.

Když dorazila do lodního krytu, Falconi a zbytek posádky se právě probouzeli z hibernace. Sparrowová klečela, opírala se rukama o podlahu a dávala se jako kočka s kuličkou z chlupů v žaludku.

„Bože, nesnáším dlouhý lety,“ zasípěla a otřela si pusou.

„Prima, jste vzhůru,“ řekla Kira.

Falconi si odfrkl. „Jestli se to tak dá říct.“ Byl zelený jako Sparrowová a stejně jako zbytek posádky měl pod očima výrazné kruhy. Kira jim vůbec nezáviděla vedlejší účinky dlouhého zmrazení.

Sparrowové se znovu zvedl žaludek. Pak potácivě vstala a připojila se k Falconimu, Nielsenové a Hwa-jung, kteří si brali oblečení ze skříňek. Vishalovi trvalo déle, než se rozhýbal, ale pak hned rozdal malé modré pilulky, které Kira velice dobře znala. Pomáhaly proti nevolnosti a doplňovaly část živin, které tělu chyběly.

Vishal nabídl modrou pilulku i jí, ale Kira odmítla.

„Jak vypadá situace?“ zeptal se Falconi, zatímco se obouval.

„Ještě nevím,“ odpověděla Kira.

Vtom se ozval Gregorovičův hlas, veselý a škádlivý. „Zdravím, drahouškové. Vítejte zpátky do země živých. Ano, ó ano, přežili jsme velkou pouť prázdnou. Opět jsme přemohli temnotu a máme o čem vyprávět.“ A rozesmál se, až se loď chvěla ozvěnou jeho hlasu.

„Někdo má dobrou náladu,“ poznamenala Nielsenová a zavřela skříňku. Vishal k ní přistoupil, sklonil k ní hlavu a na něco se jí potichu zeptal.

„Hele,“ řekla Sparrowová, když se pořádně podívala na Kiru. „Kde jste vzala novou ruku?“

Kira rozpačitě pokrčila rameny. „To Měkké ostrí. Probudila jsem se s ní.“

„Hm. Hlavně zařídte, ať od vás ta ruka neodejde.“

„Jo, díky.“

Všechny hibernační kóje byly otevřené až na Klínovu. Kira se na něj šla podívat. Pod okénkem pokrytým námrazou vypadal mladík stejně jako dřív. Jeho výraz byl znepokojivě vážný. Nebyt smrtelné bledosti, mohl jen spát.

„Tak dobře,“ zabručel Falconi a vykročil ke dveřím. „Podíváme se, jak jsme na tom.“

2.

„Zkurvenej Ježíšku na křížku,“ vydechla Sparrowová. Hwa-jung se vedle ní zamračila a nespokojeně mlaskla, ale neodtrhla pohled od hologramu, stejně jako nikdo jiný.

Falconi projížděl výjevy z celé soustavy. Okolí Slunce se proměnilo ve válečnou zónu. U oběžné dráhy Merkuru se vznášely trosky antihmotových farem. Nebe nad Venuší a Marsem posévaly zbytky lodí. Obytné prstence na asteroidech byly popraskané jako vejce. Poškozené vesmírné stanice a O’Neilovy válce neřízeně pluly soustavou. Z proražených zásobních nádrží na čerpacích zařízeních Hydroteku tryskal hořící vodík. Na Zemi – dokonce na samotné Zemi! – hyzdily severní i jižní polokouli dopadové krátery a část Austrálie pokrývala čern.

Kolem obydlených planet se shlukovalo velké množství lodí a orbitálních plošin. Sedmá letka SVV operovala u Deimosu, dost blízko Markovova limitu, aby mohla rychle přejít do RNS, ale zároveň dost blízko Slunci, aby mohla v případě nouze pomoci vnitřním planetám.

Na několika místech probíhaly boje. Medúzáci si zařídili malou operační základnu na Plutu a pronikli do řady podzemních osad v polárních oblastech Marsu. Podzemní chodby zabránily SVV, aby je vyhledal útoky

ze vzduchu, ale probíhaly pozemní akce s cílem zlikvidovat mimozemšťany a zároveň zachránit civilisty v dané oblasti. Ještě vážnější byla černá skvrna v Austrálii: zřítla se tam loď nočních můr, během několika hodin se uchytila nákaza a začala se šířit. Naštěstí pro Zemi se loď zřítla do té nejneobydlenější pouště a okamžitý zásah orbitálním slunečním paprskem celou oblast sežehl a roztavil. Tím se nákazu podařilo zastavit, ačkoliv nadále pokračovala snaha zajistit, aby zkáze neunikl sebemenší kousek zhoubné tkáně.

„Panebože,“ řekl Vishal a pokřičoval se.

I Falconiho podle všeho rozsah zkázy ohromil.

Nielsenová se rozrušeně nadechla – otevřela si okno se zprávami z Venuše a Kira zahlédla část nadpisu: *Padající město je...*

„Musím si zavolat,“ vyhrkla první důstojnice se smrtelně bledým obličejem. „Musím zjistit, jestli... jestli...“

„Jistě,“ přikývl Falconi a dotkl se jejího ramene. „Zvládneme to tu.“

Nielsenová se na něj vděčně podívala a odspěchala z řídicí místnosti.

Kira si vyměnila ustaraný pohled se zbytkem posádky. Jestli je tak špatná situace u Slunce, jak asi vypadá zbytek Svazu? *Weyland!* Zaplavilo ji zoufalství.

Právě když začala vyhledávat zprávy z domova, ozval se Gregorovič: „Ehm, smím-li něco navrhnout, bude asi nejlepší odpovědět SVV, než provedou nějakou hloupost. Vyhrožují všemožným násilím, pokud jim okamžitě neposkytneme letové informace a neobjasníme jim svoje úmysly.“

Falconi vzdychl. „Asi bych to měl vyřídit rovnou. Vědí, kdo jsme?“

Lodní mozek se neradostně zasmál. „Podle jejich horečných volání odhaduji, že rozhodně ano.“

„Dobře. Spoj mě s nimi.“

Kira seděla v zadní části místnosti a poslouchala, jak Falconi s někým mluví. „Ano,“ řekl. „... Ne... Přesně tak. LSVV *Darmstadt*... Gregoroviči, můžeš... Ne... Je tady... Dobře, rozumím. Přepínám a končím.“

„Tak co?“ zeptala se Kira.

Falconi si promnul obličej a podíval se na ni, na Sparrowovou a Hwa-jung. Kruhy pod očima se mu snad ještě zvýraznily. „Berou nás vážně,

takže aspoň něco. SVV chce, abychom přistáli na stanici Orsted, a to co nejrychleji.“

„Jak je to daleko?“ řekla Kira.

Než si to stačila zjistit z překryvů, Falconi odpověděl. „Sedm hodin letu.“

„Orsted je obytný prstenec u Ganymedu, jednoho Jupiterového měsíce,“ řekla Sparrowová. „SVV ho využívá jako důležitou základnu.“

To dávalo smysl. Markovův limit pro Sluneční soustavu se nacházel u oběžné dráhy Jupiteru. Kira toho o Slunci zase tolik nevěděla, ale tohle si z hodin hvězdopisu pamatovala.

„Řekl jste jim, že máme na palubě medúzáka?“ zeptala se Kira.

Falconi se dlouze napil z lahve s vodou. „Ne. Nechci je moc poplašit. Říkal jsem si, že je na to nejdřív trochu připravíme.“

„Budou zuřit, až to zjistí,“ upozornila ho Kira.

„To budou.“

Z interkomu se ozval Hawesův hlas, po dlouhé hibernaci ochraptělý. „Kapitáne, jsme vzhůru, ale potřebujeme, aby přišel ten medúzák a zbavil zbytek týmu těch zatracených kokonů. Vyřezali bysme je, ale nevím, co by to s nimi provedlo.“

„Rozumím, poručíku,“ přikývl Falconi. „Pošlete někoho k tlakové komoře a já tam pošlu Kiru.“

„Děkujeme, kapitáne.“

Falconi zvedl oči ke stropu. „Gregoroviči, už je ten medúzák vzhůru?“

„Trochu,“ odpověděl lodní mozek.

„Zajímalo by mě, jak věděl, že jsme dorazili k cíli,“ zahučel Falconi.

Ohlédl se na Kiru, která už mířila ke dveřím. „Jdu tam,“ řekla.

3.

Doprovodit Itariho do nákladového prostoru a počkat, až vysvobodí tři vojáky a – zase jiným vyloučeným gelem – je oživí, zabralo skoro čtyřicet minut. Když Kira zrovna nepřekládala, stála u jedné police s výbavou a procházela zprávy z Weylandu.

Nebyly nijak povzbudivé.

Přínejmenším jeden článek uváděl, že Weyland postihlo v blízkosti Highstonu orbitální bombardování. Její rodina sice nežila hned u města, ale bydlela dost blízko, aby Kiru tahle informace znepokojila.

Medúzáci taky přistáli u Tosky, osady na jižní polokouli Weylandu, ale podle většiny nejnovějších zpráv (které nicméně byly téměř měsíc staré) se tam neudrželi. Vnějšími částmi soustavy proletělo několik lodí nočních můr, které se pustily do zuřivé bitvy s medúzáký. Její výsledek zůstával neznámý, protože všechna plavidla jedno po druhém skočila do RNS. Svaz vyslal do soustavy další posily, ale šlo jenom o malou bojovou jednotku, protože většinu lodí soustředil v okolí Slunce, aby chránil Zemi.

Jakmile Itari skončil s vojáky, Kira přestala číst zprávy a doprovodila ho zpátky do tlakové komory. Když mu řekla o Orstedu, Itari dal zdvořile najevo, že rozumí, ale nic víc. Mimoszemšťan vykazoval překvapivě malou zvědavost ohledně toho, kam *Šnek* míří nebo co se stane, až tam dorazí. Když se ho na to Kira zeptala, odpověděl: [[Zde Itari: Vlna se rozšíří, jak bude sama chtít.]]

Po návratu medúzáka do tlakové komory se Kira zastavila v kuchyni, aby si vzala něco k jídlu, a vystoupala zpátky do řídicí místnosti. Dorazila ve stejnou chvíli jako Nielsenová. První důstojnice měla zružovělé tváře a slzy v očích.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se jí Falconi přes stůl s hologramem.

Nielsenová přikývla a ztěžka si sedla do křesla. „Moje rodina žije, ale dcera Yann přišla o domov.“

„Na Venuši?“ zeptala se Kira.

Nielsenová popotáhla a uhladila si světlehnědou košili. „Sestřelili celé město. Jen tak tak unikla.“

„Sakra.“ Falconi zavrtěl hlavou. „Aspoň že žije.“

Rozhostilo se ticho. Po minutě Nielsenová ztuhla a rozhlédla se. „Kde je Vishal?“

Falconi roztržitě mávl k zádi lodě. „Šel na ošetřovnu. Říkal něco o tom, že vyšetří ty vojáky.“

„Nežil v obytném válci tady u Slunce?“

Falconi se ustaraně zamračil. „Opravdu? Předě mnou se o tom nikdy nezmínil.“

Nielsenová podrážděně vzdychla. „Muži. Kdybyste se někdy obtěžovali na něco zeptat, mohli byste leccos zjistit...“ Zvedla se z křesla a odešla z místnosti.

Falconi se za ní díval s mírným zmatkem. Pak se ohlédl na Kiru, jako kdyby doufal v nějaké vysvětlení, ale ta jen pokrčila rameny a pokračovala ve sledování překryvů.

Mezihvězdné války se rozvíjejí pomalu – i s tak pokročilou technikou, jakou disponovali medúzáci –, ale všude se s depresivní pravidelností opakovalo totéž. Zkušenosti Weylandu se podobaly zkušenostem ostatních kolonií (ačkoliv bitvy u Stewartova světa svým rozsahem odpovídaly spíš bojům u Slunce).

A pak tu byly noční můry. V průběhu měsíců jich přibývalo, takže nyní proti nim SVV bojoval stejně často jako proti medúzákům. Při každém příchodu měly noční můry jiné podoby, jako kdyby šlo o výsledek neustálých mutací. Nebo, jak Kiře připadalo pravděpodobnější, jako kdyby inteligence, která za nimi byla ukrytá – Tlama zrozená z dáblského spojení člověka, Wranau i Měkkého ostří –, horečně, naruživě, šíleně a náhodně experimentovala s cílem najít nejlepší možnou formu pro boj.

Z míry utrpení, které noční můry podstupovaly stejně jako působily, se Kiře dělalo zle.

Nepřekvapilo ji, když viděla, že válka způsobila neslýchanou jednotu mezi lidmi. I Zariáni odložili všechny rozepře se Svazem a připojili své síly proti společným nepřítelům. Jaký mělo smysl hádat se mezi sebou, když útočily nestvůry temnoty?

A přesto ani společné síly všech lidí nestačily k odrážení útočníků. Zprávy sice byly kusé, ale dalo se z nich jasně vyčíst, že lidé prohrávají. Celé lidstvo prohrávalo navzdory veškeré snaze o opak.

Zprávy byly drtivé, vyčerpávající a skličující. Kira nakonec nedokázala pokračovat ve čtení, a tak vypnula překryvy a jen seděla s pohledem upřeným na světla a kontrolky nad sebou. Snažila se nemyslet na to, jak se všechno kolem ní hroutí.

Ve spodním rohu jejího zorného pole se objevilo upozornění. Vzkaz pro ni. Kira ho otevřela – čekala, že půjde o zprávu od Gregoroviče.

Ale nešlo.

Ve schránce příchozí pošty na ni čekala odpověď na video, které poslala své rodině ze soustavy 61 Cygni. Odpověď z matčina účtu.

Kira na ni ohromeně zírala. S trhnutím si připomněla, že musí dýchat. Neočekávala, že jí odpoví. Její rodina nemohla vědět, kde je nebo kdy se vrátí, tak jak na ni mohla čekat zpráva, a zrovna tady, u Slunce? Jedině že...

Rozechvěle soubor otevřela.

Objevilo se před ní video, tmavé okno se záběrem na prostředí, které připomínalo nějaký podzemní bunkr. Kira v něm poznala protiradiační kryt používaný první vlnou kolonistů na Weylandu... Rodiče seděli čelem k ní, u stolu pokrytého nástroji a zdravotnickou výbavou. Za nimi stála Išta a ustaraně vyhlížela mezi mamkou a tátou.

Kira polkla.

Otec měl obvázané pravé stehno. Byl bolestně hubený a vrásky kolem očí a nosu měl mnohem hlubší, než si pamatovala. Ve vousech mu prokvétaly bílé nitky, které tam být neměly, pokud by dostal plánované injekce kmenových buněk. Matčin obličej ještě víc ztvrdl – připomínala orla vytesaného ze žuly a krátké vlasy měla zastřižené do stylu, kterému dávali přednost kolonisté v kombinézách.

Jen Išta vypadala víceméně stejně a Kira z toho načerpala aspoň malou útěchu.

Matka si odkašlala. „Kiro, včera jsme dostali tvoji zprávu. Měla měsíc zpoždění, ale dostala se k nám.“

Slovo převzal otec. „Byli jsme šťastní, že jsi naživu, zlato. Opravdu hodně šťastní. Už jsme si dělali starosti.“ Išta za ním sklonila hlavu. Kiru překvapilo, že rodičům neskočila do řeči – takové sebeovládání pro ni nebylo typické. Na druhou stranu ale žili ve zvláštních dobách.

Matka přejela pohledem svého manžela i Ištu a znovu se zadívala do kamery. „Je mi líto, nám všem je líto, co se stalo tvým kolegům, Kiro. A... Alanovi. Připadal nám jako hodný člověk.“

„Určitě to pro tebe není snadné,“ dodal otec. „Nikdy nezapomeň, že na tebe myslíme a přejeme ti to nejlepší. Vědci ve Svazu jistě najdou způsob, jak tě zbavit toho mimozemského...“ zaváhal, „mimozemského parazita.“ Matka mu konejšivě položila ruku na loket.

„Nevím, proč Svaz pustil tvoji zprávu,“ navázala matka. „Možná jim proklouzla, ale to je jedno. Jsem ráda, že se sem dostala. Jak vidíš, nejsme doma. Před několika týdny se objevili medúzáci a kolem Highstonu se bojuje. Museli jsme se evakuovat, ale jsme v pořádku. Vede se nám dobře. Máme kde bydlet – jsme u Niemerasových...“

„Na opačné straně hor,“ doplnil otec.

Matka přikývla. „Prozatím nás nechávají bydlet ve svém krytu. Poskytuje nám solidní ochranu a máme tu dost místa.“ Kiře nepřipadalo, že by měli zase tolik prostoru.

„Medúzáci nám vypálili skleníky,“ řekla Išta potichu. „Vypálili je, ségro. Všechny...“

Ne.

Rodiče se rozpačitě zavrtěli a otec sklopil oči k velkým rukám, které měl položené na kolenou. „Jo,“ řekl. Kira ještě nikdy neviděla, že by vypadal tak smutně a poraženě. Dutě se zasmál. „Tenhle škrábanec jsem si udělal, když jsem se snažil včas utéct.“ Poklepal si na obvázanou nohu a přinutil se k úsměvu.

Matka se narovnala a obrátila se ke kameře. „Poslouchej mě, Kiro. S námi si nedělej starosti, ano? Leť na tu výpravu, jak musíš. Budeme tady, až se vrátíš... Pošleme tohle video do všech soustav Svazu, takže na tebe bude čekat, ať přiletíš kamkoliv.“

„Máme tě rádi, zlato,“ dodal otec. „A jsme moc hrdí na tebe i na práci, kterou odvádíš. Snaž se zůstat v bezpečí a brzy se uvidíme.“

Následovalo ještě několik slov rozloučení od matky a od Išty a pak video skončilo. Kiře plavaly překryvy před očima, rozmazané a neukotvené. Zajímavě se nadechla a uvědomila si, že pláče. Zavřela překryvy, předklonila se a zabořila obličej do dlaní.

„No tak,“ oslovil ji Falconi poplašeně a zároveň ustaraně. Přešel k ní a Kira ucítila, jak jí položil dlaň mezi lopatky. „Co se děje?“

„Dostala jsem zprávu od své rodiny,“ odpověděla.

„Jsou...“

„Jsou v pořádku, ale...“ Kira zavrtěla hlavou. „Museli opustit domov, kde jsem vyrostla. A viděla jsem... Mamka, táta ani sestra to nemají jednoduché.“

„To teď nikdo,“ řekl Falconi jemně.

„Já vím, ale tohle bylo z doby...“ Podívala se na datum souboru. „Skoro před dvěma měsíci. Dva měsíce. Medúzáci zhruba před měsícem bombardovali Highstone z oběžné dráhy a já ani nevím, jestli jsou...“ Zmlkla. Krunyř na pažích se zvlínil do podoby drobných jehliček – Měkké ostří zrcadlilo její emoce. Na levé předloktí jí skáply slza, ale vlákna jí rychle vstřebala.

Falconi si klekl vedle ní. „Můžu nějak pomoci?“

Kiru to překvapilo. Na okamžik se zamyslela. „Ne, ale... děkuju. Jediná možnost, jak teď kdokoliv může pomoci, je najít způsob, jak ukončit tuhle zatracenou válku.“

„To by rozhodně bylo prima.“

Kira si otřela oči dlaní. „A co vaše rodina? Máte...“

Oči mu potemněly bolestí. „Ne, a jsou moc daleko, než abych jim prostě zavolal. Stejně by mě nejspíš nechtěli vidět.“

„To nevíte,“ namítla Kira. „Aspoň ne jistě. Podívejte se, co se všude děje. Lidstvu hrozí úplný zánik. Měl byste se spojit se svými rodiči. Kdy jindy, když ne teď?“

Falconi chvíli mlčel, pak jí poklepal po rameni a stoupl si. „Rozmyslím si to.“

Nebyl to žádný závazný slib, ale Kira předpokládala, že z něj nic víc nedostane. I ona vstala. „Půjdu do své kabiny. Chci jim odpovědět, než doletíme na Orsted,“ řekla.

Falconi už se soustředil na hologram. „Nespoléhal bych se na to, že Svaz nechá vaši zprávu projít,“ zabručel. „Svaz, nebo medúzáci. Vsaším se s vámi o kýbl bitů, že komunikační kanály na Weyland jsou ucpané stejně ošklivě jako ten záchod, co jsme měli v nákladovém prostoru.“

Kiru na chvíli zaplavila nejistota, ale pak přijala situaci, jaká byla, narovнала se a řekla: „To je jedno. Musím to zkusit, chápete?“

„Rodina je pro vás tak důležitá?“

„Jistě. Pro vás snad ne?“

Neodpověděl, ale Kira viděla, jak mu ztuhly ramenní svaly.

4.

Sedm hodin.

Uběhly rychleji, než Kira čekala. Nahrála odpověď rodině – popsala jim, co se stalo na Bughuntu, ačkoliv se podobně jako v Hawesově případě nezmínila o vlastní roli ve vytvoření Tlamy, a dokonce jim předvedla malou ukázkou schopností Měkkého ostří – zvedla ruku a vytvořila si na dlani květ půlnočního souhvězdí. Doufala, že tím vykouzlí otci na tváři úsměv. Zbytek zprávy zabrala všeobecná přání všeho dobrého a nabádání, ať si dávají pozor. Vzkaz zakončila slovy: „Snad tohle dostanete zhruba během týdne. Nevím, co ode mě Svaz bude chtít, ale hádám, že mi nějakou dobu nedovolí komunikovat... Ať se na Weylandu děje cokoli, držte se. Máme šanci na mír s medúzáký a já se budu snažit, abychom ho uzavřeli co nejdřív, takže se nevzdávejte, jasně? Nevzdávejte se... Všechny vás mám moc ráda a ahoj.“

Poté strávila několik minut ve tmě své kabiny, se zavřenýma očima a zhasnutými světly, aby zpomalila svoje dýchání a uklidnila se.

Nakonec se zvedla a vrátila se do řídicí místnosti. Byl tam i Vishal, který právě potichu mluvil s Falconim a Sparrowovou – skláněl hlavu, aby je tolik nepřevyšoval.

„To je mi líto, doktore,“ řekl Falconi. „Vážně. Jestli nás potřebujete opustit, pochopím to. Můžeme si sehnat jiného...“

Vishal zavrtěl hlavou. „Ne, to nebude nutné, kapitáne, ačkoliv vám děkuji. Strýc říká, že se mi ozve, jakmile něco zjistí.“

Sparrowová ho polekala plesknutím do ramene. „Víte, že se na nás můžete spolehnout, doktore. Jestli vám budu moct nějak píchnout, stačí říct a...“ luskla prsty, „natošup jsem u vás.“

Nejdřív se zdálo, že Vishala její familiárnost lehce urazila, ale pak se uvolnil. „Vážím si toho, slečno Sparrowová,“ odpověděl. „Dooopravdy.“

Kira se posadila na svoje místo a tázavě se podívala na Falconiho. *<Co se stalo? – Kira>*

<Medúzáci zničili Vishalův obytný válec. – Falconi>

<Proboha. Co jeho matka a sestry? – Kira>

<Možná vás odletěly, ale zatím o nich nejsou žádné zprávy. – Falconi>

Když Vishal přišel ke křeslu vedle Kiry, obrátila se na něj. „Falconi mi právě řekl, co se stalo. Je mi to moc líto. To je hrozné.“

Vishal klesl do křesla. Měl zachmuřené čelo, ale jeho hlas zůstával stále stejně jemný a tichý. „Děkuji za projevenou účast, slečno Kiro. Všechno jistě bude v pořádku, dá-li bůh.“

Kira doufala, že má Vishal pravdu.

Přenesla pozornost na překryvy a otevřela si záběry dozadu obrácených kamer na vnější straně trupu *Šneka*, aby mohla sledovat, jak se blíží k pruhovanému tělesu Jupitera a drobnému skvrnitému kotoučku, který představoval Ganymed.

Pohled na Jupiter v celé jeho oranžové nádheře jí s bolestnou silou připomněl Zeus visící na obloze Adrasteie. Nebylo divu: podobnost obou planet představovala důvod, proč prvotní průzkumný tým dal Zeusu takové jméno.

Ganymed ve srovnání s ním vypadal malý a bezvýznamný, ačkoliv – jak Kiru informovaly její překryvy – se jednalo o největší měsíc v soustavě, větší než planeta Merkur.

Pokud šlo o jejich cíl, stanici Orsted, vypadala jako smítko prachu vznášející se vysoko nad rozbrázděným povrchem Ganymedu. Na oběžné dráze ji doprovázelo několik ještě menších jiskřivých smítek – každé představovalo jednu z mnoha transportních lodí, nákladních raket a dronů.

Kira se zachvěla. Nedokázala si pomoci. Bez ohledu na to, kolikrát si myslela, že chápe rozlohu vesmíru, něco ji vždycky upozornilo na to, že ne, ve skutečnosti ji nechápe vůbec. Lidský mozek nebyl vybavený na to, aby si představil kosmické vzdálenosti a měřítko. Přinejmenším neupravený lidský mozek. Lodní mozky na tom možná byly jinak. Tak obrovské

prázdné prostory, s nimiž se nic, co lidé postavili (a co kdy postaví), vůbec nedalo srovnávat.

Zachvěla se a znovu se zahleděla na stanici. I ti nejzkušenější vesmírní cestovatelé mohli propadnout šílenství, pokud příliš dlouho zírali do prázdnoty.

Kira si vždycky přála navštívit Sluneční soustavu a především Zemi, tu obrovskou biologickou pokladnici. Nikdy si ale nepředstavovala, že se její návštěva uskuteční za takových okolností: ve spěchu, pod tlakem a ve stínu války.

Přesto ji pohled na Jupiter naplnil posvátným úžasem. Přála si, aby tu byl Alan a viděl to co ona. Několikrát si o tom povídali: že vydělají dost peněz, aby si mohli dovolit výlet ke Slunci. Nebo že získají výzkumný grant, který jim umožní přiletět do Sluneční soustavy na útraty společnosti. Nešlo nicméně o nic jiného než o sny. O jalové spekulace ohledně možné budoucnosti.

Kira se přinutila myslet na něco jiného.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se Falconi, když se o pár minut později ve dveřích objevila Nielsenová.

„Tak v pořádku, jak to jenom může být,“ odvětila první důstojnice. „S inspektory bychom neměli mít žádný problém.“

„Až na Itariho,“ poznamenala Kira.

Nielsenová se usmála. „Aspoň nám nemůžou vyčíst, že jsme porušili bioizolaci,“ odpověděla suše. „Medúzáky se nedařilo udržet v izolaci hned od prvního dne.“ Posadila se do křesla z druhé strany Vishala.

Sparrowová si znechuceně odfrkla a podívala se na Nielsenovou. „Vidíte, co jsou zač stelaristi.“

„Nejsou horší než Sdružení konzervačních stran. Ti by udělali totéž, kdyby záleželo na nich.“

Sparrowová zavrtěla hlavou. „Jo, jen si to myslíte. Premiér využívá stav nouze, aby zaklekl na kolonie.“

„Hm,“ řekla Kira. Proč ji to nepřekvapilo? Stelaristé vždycky kladli Sluneční soustavu na první místo. Do jisté míry se to dalo chápat, ale to neznamenalo, že se jí to muselo zamlouvat.

Nielsenová si uchovávala příjemný, bezvýrazný obličej. „To je docela extrémní názor, Sparrowová.“

„Jen sledujte,“ nedala se Sparrowová. „Až bude po všem, a jestli tady vůbec někdo zůstane, zaručuju vám, že si bez povolení z pozemský centrály nebudete smět ani odplivnout.“

„Přehání...“

„Vy jste z Venuše. Jasně že budete podporovat Zemi, stejně jako všichni, co vyrostli s hlavou v oblacích.“

Nielsenová se zamračila a nadechla se k odpovědi, ale Falconi je napomenul: „Dost. Debaty o politice si pošetřete, až budeme mít dost pití, aby se daly snést.“

„Ano, pane,“ zabručela Sparrowová nevrle.

Kira obrátila pozornost zpátky k překryvům. Nikdy nedokázala sledovat detaily mezihvězdné politiky. Do hry se zapojovalo příliš mnoho faktorů. Ale věděla, že nemá ráda stelaristy (a koneckonců ani většinu ostatních politiků).

Stanice Orsted se zvětšovala, dokud nevévodila výhledu ze zádě. Stanice vypadala těžce a nevlídně, jako gotický gyroskop, tmavý a s ostrými hranami. Prstencový štít se zdál být nepoškozený, ale na rotujícím obytném prstenci, který k němu byl připevněný, bylo v jednom kvadrantu vidět několik šrámů, jako kdyby ho poškrábal drápy nějaký netvor. Okraje šrámů zvlnil explozivní únik vzduchu, takže připomínaly zubaté květní plátky, mezi nimiž se daly zahlédnout místnosti, bílé a třpytící se vrstvou námrazy.

Z horní strany centrální části Orstedu (přičemž *horní* znamená odvrácená od Ganymedu) trčely antény, talíře, teleskopy a zbraně, v prostředí bez tření dokonale nehybné. Většina přístrojů se zdála být rozbitá nebo poškozená. Útoky naštěstí zřejmě nepoškodily fúzní reaktor.

Tenký pás s příčnými vzpěrami, který sahal do vzdálenosti několika set metrů od spodní strany stanice, vypadal nedotčeně, ale řada chladičů kolem něj byla proděravělá nebo roztržštěná na nožovité střepy, z nichž odkapával roztavený kov. Kolem poškozených chladičů se pohybovaly desítky servisních robotů a snažily se zastavit únik chladicí kapaliny.

Přídavná komunikační a obranná zařízení na opačné straně pásu se zdála být sežehnutá a rozdrčená. Jakýmsi neuvěřitelným zásahem štěstěny nebyla narušena izolovaná místnost s Markovovým generátorem, který dodával energii RNS čidlům stanice. Generátor sice obsahoval jen nepatrné množství antihmoty, ale při narušení by celé zařízení (spolu se značnou částí pásu) anihilovala.

Na levé straně stanice se vznášely čtyři křížníky SVV jako viditelná ukáзка vojenské síly Svazu.

„Thule,“ vydechla Sparrowová a posadila se. „Někdo jim dal pořádnou nakládačku.“

„Už jste někdy byla na Orstedu?“ zeptala se jí Kira.

Sparrowová si olízla rty. „Jednou. Na dovolené. A už bych se sem nevracela.“

„Radši se připoutejte,“ pokynul Falconi z opačné strany řídicí místnosti.

„Ano, pane.“

Zapnuli si bezpečnostní pásy a tah ustal. Kira při návratu do stavu beztlíže protáhla obličej. *Šnek* provedl poslední manévr, aby směřoval ke stanici přídí, a Gregorovič oznámil: „Odhadovaný čas přiletu za čtrnáct minut.“

Kira se snažila nemyslet na to, co je čeká.

Brzy na to se k nim připojila Hwa-jung – vplula do řídicí místnosti s elegancí baletky, ale tvářila se znechuceně a zdála se být nevrlejší než obvykle.

„Jak jsou na tom Pašounek a Chluponožka?“ zeptal se Falconi.

Strojnice se ušklíbla. „Kočka měla další nehodu. Fuj. Všude byly výkaly. Jestli si někdy koupím vlastní loď, nebudu na ní mít kočku. Prasata jsou v pohodě, ale kočky ne.“

„Díky za úklid.“

„Hm. Zasloužím si rizikový příplatek.“

Na chvíli zavládlo ticho. „Když už mluvíme o biologických rizikách,“ ozvala se najednou Sparrowová, „Ruslan by na nás vážně neměl být tak naštvanej.“

„Jak to?“ zeptala se Nielsenová opatrně.

„Mloci jsou přece zdroj prima výživy – jenom lovci nesmí vadit, že se ve vodě trochu namločí.“

Kira zaúpěla spolu se všemi ostatními, ale jen svůj protest hráli. Většina, jak Kira tušila, litovala, že tu není Klín se svými obvyklými vtípkami.

„Thule nás ochraňuj před slovními hrátkami,“ vzdychl Vishal.

„Mohlo to být horší,“ řekl Falconi.

„Ano? A jak?“

„Mohla předvádět pantomimu.“

Sparrowová po něm hodila rukavici a kapitán se rozesmál.

5.

Kira se sevřeným žaludkem cítila, jak *Šnek* zpomaluje a s mírným zachvěním přiráží k určenému přístavišti v prstencovém štítu stanice.

Po několika vteřinách se ozval signál informující o tom, že přistání proběhlo úspěšně.

„Dobře, všichni poslouchejte,“ řekl Falconi a rozeplnul si pásy. „Kapitán Akawe nám zařídil amnestii...“ Vrhл pohled na Kiru. „Tím myslím nás, ničemy. Svaz by ji měl mít v záznamech, ale to neznamená, že byste si měli pouštět pusu na špacír. Nikdo ani muk, dokud nebudeme mít právní zastoupení a neuděláme si obrázek o situaci. To platí obzvlášť pro tebe, Gregoroviči.“

„Jak říkáte, kapitáne, ó můj kapitáne,“ odpověděl lodní mozek.

Falconi si odfrkl. „A nevykládejte nikomu o tom medúzákovi. O to se postarám já s Kirou.“

„Neřekli to SVV už Hawes a jeho muži?“ zeptala se Kira.

Falconi se ponuře usmál. „Určitě by řekli, kdybych je pustil ke komunikačnímu zařízení. Jenže to jsem neudělal.“

„Hawes je kvůli tomu pěkně napružený,“ dodala Nielsenová.

Falconi se odrazil k tlakovým dveřím. „Na tom nesejde. Hned si promluvíme s SVV a jim potrvá nějakou dobu, než vyslechnou naše spřátelené vojáky.“

„Musíme jít všichni?“ zeptala se Hwa-jung. „Po takovém skoku *Šnek* potřebuje údržbu.“

Falconi mávl rukou ke dveřím. „Na údržbu lodi bude dost času později, Hwa-jung, slibuju. A ano, musíme jít všichni.“ Sparrowová zasténala a Vishal obrátil oči v sloup. „Stýčný důstojník na Orstedu výslovně požádal o všechny členy posádky. Myslím, že ještě pořádně nevědí, jak k nám mají přistupovat. Říkali něco o tom, že si vyžádají pokyny od ústředí na Zemi. Kromě toho nenecháme Kiru, aby tam šla sama.“

„Díky...“ hlesla Kira upřímně.

„Není zač. Nepustil bych tam žádného člena posádky jen tak samotného.“ Falconi se zazubil, a ačkoliv to byl tvrdý, nebezpečný úsměv, Kiru uklidnil. „Jestli se k vám nebudou chovat slušně, uděláme kravál, dokud se to nezmění. Vy ostatní, víte, co máte dělat. Oči otevřené, pusy zavřené. Nezapomeňte, tohle není dovolená.“

„Rozumím.“

„Ano, pane.“

„Zajisté, kapitáne.“

Hwa-jung přikývla.

Falconi pleskl dlaní do stěny. „Gregoroviči, nech systémy lodi v pohotovosti pro případ, že bychom se museli odporoučet ve spěchu. A monitoruj naše překryvy, dokud se nevrátíme.“

„Jistě,“ zašvitořil Gregorovič. „Budu dávat převelice dobrý pozor. Jak rozkošné špehování. Jak báječné šmírování.“

Kira si odfrkla. Dlouhý spánek Gregoroviče rozhodně nijak nezměnil.

„Očekáváte problémy?“ zeptala se Nielsenová kapitána, když opustili řídicí místnost.

„Ne,“ odpověděl Falconi, „ale je lepší být připravený, než pak litovat.“

„Přesně tak,“ zahučela Sparrowová.

S Falconim v čele se přesunuli k ústřední šachtě *Šneka* a vystoupali podél žebříku k tlakové komoře v přídi. Tam se k nim připojili entropisté – gradientové pláště se jim ve stavu beztlíže vzdouvaly jako plachty ve větru. Oba sklonili hlavy a tiše pozdravili.

„Vítejte na mejdanu,“ řekl jim Falconi.

Dohromady jich bylo devět, takže tlakovou komoru zcela zaplnili – obzvlášť vzhledem k tomu, že Hwa-jung zabírala místo za tři –, ale po chvíli strkání se do ní vešli všichni.

Tlaková komora se rozhučela s obvyklým cvakáním, syčením a dalšími neurčitelnými zvuky. Když se otevřely vnější dveře, Kira spatřila přistávací halu stejnou jako tu na Vyyborgu, kam přiletěla před víc než rokem. Měla z toho zvláštní pocit – ne přímo dějà vu, ne přímo nostalgie. To, co jí kdysi připadalo známé, a dokonce přátelské, se jí teď zdálo studené, strohé a – ačkoliv věděla, že je to jen nervozitou – hrozivé.

Čekal na ně malý kulovitý dron, který se vznášel vlevo od tlakové komory. Na kameře mu svítilo žluté světélko a z mikrofonu se ozval mužský hlas: „Tudy, prosím.“

Dron se se sykotem stlačeného vzduchu otočil a vyrazil k tlakovým dveřím na opačném konci dlouhé kovové místnosti.

„Asi půjdeme za ním,“ řekl Falconi.

„Asi ano,“ souhlasila Nielsenová.

„Copak si neuvědomují, že pospícháme?“ zeptala se Kira.

Sparrowová mlaskla. „Navárezová, měla byste vědět, že byrokracie se nedá uspěchat. Kromě běžného času existuje ještě vojenskej čas. Standardní postup je čekat a pak všechno honit.“

Falconi vyrazil od *Šneka* k tlakovým dveřím na konci haly. Za letu se pomalu otáčel ve vzduchu, jednu ruku nad hlavou, aby se po doletu mohl chytit.

„Musí se předvádět,“ zahučela Nielsenová, když opatrně opustila tlakovou komoru a chytila se madel na stěně.

Jeden po druhém se přesouvali přes místnost se závěsnými jeřáby a pásy sloužícími k přichycení nákladu. Kíře bylo jasné, že jejich totožnost kontrolují lasery, magnety a další přístroje, které zároveň zjišťují, jestli u sebe nemají výbušniny nebo jiné zbraně, pašované zboží a tak dále. Přejížděl jí z toho mráz po zádech, ale nic proti tomu nemohla dělat.

Na vteřinu ji napadlo, že si zakryje obličej maskou... ale pak to nutkání potlačila.

Koneckonců nejde do bitvy.

Za tlakovými dveřmi dron vplul do chodby široké nejmíň sedm metrů. Po tak dlouhé době strávené na *Šneku* Kiře připadaly zdejší prostory obrovské.

Všechny postranní dveře byly zavřené a zamčené a neviděli jediného člověka – tady ani za prvním rohem. Ani za druhým.

„Tomu říkám vítací výbor,“ poznamenal Falconi suše.

„Určitě se nás bojí,“ řekl Vishal.

„Ne,“ nesouhlasila Sparrowová. „Bojí se jenom jí.“

„Možná by se mě měli bát,“ zahučela Kira.

Sparrowová ji překvapila hlasitým smíchem, který se rozlehl celou chodbou. „To je ono. Jen jim to nandejte.“ I Hwa-jung se tvářila pobaveně.

Chodba je provedla všemi pěti podlažními prstencového štítu a pak, jak Kira čekala, k maglevu na konci. Postranní dveře vozidla už byly otevřené, sedadla uvnitř prázdná.

Ze tmy kolem slyšela ševlení rotujícího obytného prstence.

„Při vstupu, prosím, dávejte pozor na ruce a na nohy,“ řekl dron, jenž se zastavil vedle maglevu.

„Jo, jasně,“ zabručel Falconi.

Kira i zbytek skupiny se usadili a všichni si zapnuli pásy. Ozval se melodický tón a z ukrytých reproduktorů promluvil ženský hlas: „Vůz se chystá vyrazit. Prosím, zapněte si bezpečnostní pásy a zajistěte všechny volné předměty.“ Dveře se se skřípotem zavřely. „Příští zastávka: obytný úsek C.“

Dali se do pohybu, hladce a téměř bez hluku, přes těsnící spoj na konci terminálu, a ocitli se v hlavním dopravním tunelu mezi přístavištěm a obytným prstencem. Kira ucítila, jak se kabina i s ní otočila dolů a do sedadla ji začala tlačit rostoucí tíha. Ruce i nohy se jí přestaly vznášet a během několika vteřin cítila, že váží tolik kilogramů jako obvykle.

Rotace kombinovaná se zrychlením v ní vyvolávala zvláštní pocity. Chvilí se jí točila hlava, ale pak se její perspektiva změnila a Kira si zvykla na novou orientaci.

Dole teď bylo pod jejíma nohama (kde taky mělo být), směrem ven, přes prstencový štít a pryč od stanice.

Maglev hladce zastavil a otevřely se dveře naproti těm, kterými nastoupili.

„Mám pocit, jako kdyby mě navinuli na vřeteno,“ poznamenal Vishal.

„Nejste sám, doktore,“ odpověděl Falconi.

Ozvala se série cvakání rozepínaných pásů a na nejistých nohách vyklopýtali do terminálu.

Falconi udělal sotva jeden nebo dva kroky a prudce se zastavil. Kira zůstala stát vedle něj.

„*Shi-bal.*“

Čekal na ně kordon vojáků v černé silové zbroji. Všichni byli ozbrojení. Všichni mířili zbraněmi na Kiru a posádku *Šneka*. Za ostatními se tyčily dvě těžké útočné jednotky jako hranatí obři s bezvýraznými, nezúčastněnými obličejí. V pravidelných rozestupech mezi vojáky trčely ze země střelecké věžičky a vzduch vyplňoval hukot letky bojových dronů jako milionu rozzuřených vos.

Dveře maglevu se za nimi zavřely.

Zaburácel hlas: „Ruce na temena! Klekněte si! Jestli neposlechnete, budete zastřeleni. *POHYB!*“

2. KAPITOLA

* * * * *

STANICE ORSTED

1.

Kira netušila, proč vlastně očekávala cokoliv jiného. Ale očekávala a přístup SVV ji rozzlobil a zklamal.

„Zatracený parchanti!“ ulevil si Falconi.

Terminálem znovu zaduněl hlas. „Na zem. HNED!“

Nemělo žádný smysl bojovat. Kira by se jen nechala zabít. Nebo by způsobila smrt všech ostatních. Případně vojáků, a ti nebyli její nepřátelé. Nebo si to aspoň pořád opakovala. Byli to koneckonců taky jenom lidé.

Dala si ruce na hlavu a klesla na kolena, aniž by spouštěla oči z vojáků. Ostatní kolem ní udělali totéž, i oba entropisté.

Několik vojáků s kovovým, nelibozvučným duněním bot vyběhlo k nim. Pod tíhou jejich zbrojí se paluba otřásala – Kira holeněmi vnímala silné chvění.

Vojáci se přesunuli za ně a začali zacvakávat posádce na ruce pouta. I entropistům. Hwa-jung zavřela, když ji jeden z vojáků chytil za paže. Vteřinu se vzpírala a Kira slyšela kvílení, jak se vojákova zbroj snažila překonat sílu jejích svalů. Pak se Hwa-jung podvolila a zamumlala nějakou korejskou kletbu.

Vojáci zvedli Falconiho i ostatní na nohy a odvedli je k postranním tlakovým dveřím, které se před nimi otevřely.

„Nedovolte jim, aby vám ublížili!“ zavolal na ni Falconi přes rameno. „Jestli se vás dotknou, utrhnete jim ruce. Slyšíte mě?!“ Jeden z vojáků ho tvrdě postrčil dopředu. „No tak! Dostali jsme amnestii! Pusťte nás, jinak si seženu právníka, kterej tady z toho udělá kulničku na dříví, protože jste porušili dohodu. Nic na nás nemáte. Jsme...“

Prošli dveřmi mimo dohled a jeho hlas postupně slábl. Během několik vteřin byla posádka i entropisté pryč.

Kíře přes veškerou snahu Měkkého ostří znovu přeběhl mráz po zádech. Zase byla sama.

„Ztrácíme čas,“ řekla. „Potřebuju mluvit s tím, kdo tu velí. Máme naléhavé zprávy o medúzácích. Věřte mi, premiér nás bude chtít vyslechnout.“

Vojáci se před ní rozestoupili a Kira si na okamžik pomyslela, že její slova měla žádaný účinek. Pak znovu zaburácel dunivý hlas: „Vyndejte si z očí čočky a položte je na zem.“

Sakra. Určitě zjistili jejich přítomnost, když ji skenovali cestou přes příletovou halu.

„Copak mě neslyšíte?“ zvýšila hlas. Povrch Měkkého ostří v reakci na to ztvrdl. „Zatímco mě tu buzerujete, medúzáci zabíjejí lidi. Kdo tu velí? Neudělám nic, dokud...“

Hlas přidal na síle, až jí z něj bolely uši: „Poslechnete, jinak budete zastřelena! Máte deset vteřin. Devět. Osm. Sedm...“

Kira si na okamžik představila, jak zpevňuje Měkké ostří a nechá vojáky, ať na ni střílí. Byla si docela jistá, že by ji krúnýř ochránil proti všemu s výjimkou těch největších zbraní v jejich arzenálu. Pokud se nicméně dalo něco soudit z bojů na Nidu, ty největší zbraně by víc než stačily k tomu, aby jí ublížily, a to by mělo důsledky i pro Falconiho a zbytek posádky...

„No dobře. Fajn.“ Potlačila zlost. Nepřestane se ovládat. Ne teď ani nikdy jindy. Měkké ostří se na její naléhání vrátilo do původního uvolněného stavu.

Kira si sáhla k očím – vůbec se jí nelíbilo, že opět ztratí přístup k počítači.

Jakmile čochy ležely na zemi, hlas pokračoval: „Ruce zpátky na hlavu. Dobře. Až vám řeknu, postavíte se a přejdete na opačnou stranu terminálu. Uvidíte otevřené dveře. Projděte jimi. Jestli změníte směr, budete zastřelena. Jestli se pokusíte vrátit, budete zastřelena. Jestli spustíte ruce, budete zastřelena. Jestli uděláte cokoliiv nečekaného, budete zastřelena. Rozumíte?“

„Ano.“

„Jděte.“

Šlo to těžko, ale Kira se zvedla na nohy, aniž by udržovala rovnováhu rukama. Vykročila.

„Rychleji!“ rozkázal hlas.

Kira přidala do kroku, ale ne o mnoho. Rozhodně kvůli nim nehodlala utíkat jako obslužný robot naprogramovaný k tomu, aby poslechl každé slovo.

Bojové drony ji sledovaly a jejich nepřetržitý bzukot u ní vyvolával bolest hlavy. Jakmile minula vojáky, jejich řady se za ní sevřely a vytvořily železnou stěnu, bezvýraznou a lhostejnou.

Na opačném konci terminálu byly otevřené dveře, přesně jak hlas říkal. Za nimi na ni čekal další oddíl vojáků – ve dvojité řadě a s namířenými zbraněmi.

Kira pokračovala stále stejným tempem z terminálu do další haly. Byla to velká místnost (extravagantní rozmařilostí volného prostoru působila téměř dekadentně), ozářená světelnými panely zapuštěnými do stropu, které vytvářely dojem, že ji zalévá sluneční světlo jako na Zemi. Světlo bylo potřeba, protože stěny i podlaha byly tmavé a jejich odstín dodával místnosti navzdory jasné záři skličující atmosféru.

Všechny dveře a chodby vedoucí z místnosti byly uzavřeny, některé dokonce čerstvě přivařenými kovovými deskami. V místnosti byly lavice, počítačové terminály a několik stromů v květináčích, ale Kirinu pozornost zaujala konstrukce přímo uprostřed.

Jednalo se o jakýsi mnohostěn, zhruba tři metry vysoký a natřený vojenskou zelení. Ve vzdálenosti šířky dlaně ho obklopovala drátěná síť, která přesně odpovídala tvaru mnohostěnu. K ní byla připevněna řada

silných kovových destiček (každá o průměru jídelního talíře), rozmístěných tak, aby mezi nimi zůstávalo co nejmíň prázdného místa. Na destičkách zářily panely s tlačítky a malým displejem.

Ve straně mnohostěnu obrácené k ní byly dveře. Otevřené dveře. Mnohostěn byl dutý a uvnitř se nacházela místnůstka tak temná a stinná, že v ní nedokázala rozeznat žádné podrobnosti.

Kira se zastavila.

Slyšela, jak se vojáci a drony za ní a nad ní zastavili taky.

„Dovnitř. Hned!“ pokynul hlas.

Kira věděla, že zkouší jejich trpělivost, ale ještě chvíli postála a vychutnávala si poslední chvíli svobody. Pak se obrnila, vykročila kupředu a vstoupila do mnohostěnu.

Vteřinu na to se za ní dveře přibouchly se zaduněním, které jí připadalo jako umíráček.

2.

Uběhlo několik minut, během nichž Kira poslouchala, jak vojáci dusají a přesouvají výbavu kolem jejího vězení.

Pak se za dveřmi ozval nový hlas, který patřil muži s výrazným přízvukem, tak silným, až Kira zalitovala, že nemá překryvy, aby jí dodávaly titulky.

„Slyšíte mě, slečno Navárezová?“

Stěny jeho slova tlumily, ale slyšela ho dostatečně dobře. „Ano.“

„Jsem plukovník Stahls. Povedu váš výslech.“

Plukovník. To není námořnická hodnost. „Odkud jste? Z armády?“

Plukovník krátce zaváhal. „Ne, madam. Ze ZSVV. Zpravodajské služby.“

No jistě. Jako Tschetterová. Kira se málem rozesmála. To ji mělo napadnout. „Jsem zatčená, plukovníku?“

„Ne, madam, to přímo ne. Byla jste zadržena podle článku třicet čtyři Zákona o hvězdné bezpečnosti, který uvádí...“

„Ano, znám ho,“ přerušila ho.

Další odmlka, tentokrát jako kdyby Kira Stahla překvapila. „Chápu. UVědomuji si, že vaše ubytování není takové, jaké jste očekávala, slečno Navárezová, ale musíte pochopit naši situaci. Během posledních několika měsíců jsme od nočních můr viděli nejrůznější šílenosti. Nemůžeme si dovolit důvěřovat cizorodému organismu, který na sobě máte.“

Kira spolkla jízlivou odpověď. „Jo, dobře. Rozumím. Ale nemohli bychom teď...“

„Ještě ne, madam. Musím vám něco vysvětlit, aby později nedošlo k nějakým, ehm, nechťným nehodám. Panely, které jste viděla na vnější straně své cely – víte, co to je?“

„Ne.“

„Směrové průrazné nálože. Stěny vaší cely jsou elektrifikované. Pokud přerušíte proud, nálože se odpálí a stlačí vás i všechno ve vašem okolí do podoby roztavené žhavé koule o průměru necelého metru. To nedokáže přežít ani váš xenoorganismus. Rozumíte?“

„Ano.“

„Máte nějaké otázky?“

Otázek měla spoustu. Celou hromadu. Tolik otázek, že pochybovala, jestli vůbec někdy najde dostatek odpovědí. Ale musela to zkusit. „Co se stane s posádkou *Šneka*?“

„Bude zadržena a vyslýchána, dokud se nepodaří určit plný rozsah jejich souvislosti s vámi, s vaším krunýřem a medúzáký.“

Kira spolkla rostoucí podráždění. Od SVV se skutečně nedalo čekat nic jiného. To samozřejmě neznamenal, že se jí to muselo líbit. Taky nicméně nemělo smysl zneprátnit si Stahla. Aspoň zatím. „Dobře, takže začneme s tím výslechem?“

„Kdykoliv budete připravená, slečno Navárezová. Máme nahrávku vašeho prvního rozhovoru s kapitánem Akawem na stanici Malpert, takže co kdybyste nás seznámila s tím, co se dělo dál?“

A tak mu Kira pověděla, co chtěl vědět. Mluvila rychle a stručně – snažila se předložit veškeré informace co nejpráhledněji. Nejdřív vysvětlila, proč se ze soustavy 61 Cygni rozletěli k Bughuntu. Potom popsala, co objevili na Nidu. Zatřetí ho seznámila s událostmi kolem útoku nočních

můr. A nakonec podrobně vylíčila nabídku přátelství, kterou Tschetterová dostala od vzbouřených medúzáků.

Naopak Stahlovi neprozradila, jakou sehrála roli při vzniku nočních můr. Nechtěla nic tajit. Slíbila Falconimu, že to poví. Ale to, jak se k ní Svaz choval, ji nesvádělo k upřímnosti. Kdyby jim ta informace mohla usnadnit vítězství ve válce, podělila by se o ni bez ohledu na to, jak by jí to bylo nepřijemné. Ale jelikož neviděla žádný způsob, jak by jim ta informace pomohla, nechala si ji pro sebe.

Když domluvila, Stahl zůstal zticha tak dlouho, až Kiru napadlo, jestli neodešel. Nakonec se zeptal: „Váš lodní mozek to může potvrdit?“

Kira přikývla, ačkoliv ji nemohl vidět. „Ano, jen se ho zeptejte. Taky má všechny podstatné záznamy z *Darmstadtu*.“

„Chápu.“ Stručnost plukovníkovy odpovědi nedokázala zakrýt jeho nervozitu. Její vyprávění jím otřásl. „V tom případě bude nejlepší, když se na ně hned podívám. Jestli už mi nechcete sdělit nic dalšího, slečno Navárezová, půjdu...“

„Vlastně...“, řekla Kira.

„Co?“ zeptal se Stahl opatrně.

Kira se nadechla a připravila se na to, co přijde. „Měl byste vědět, že máme na palubě medúzáka.“

„Cože?!“

Kira slyšela rychlý, blížící se dusot vojáků. „Všechno v pořádku, pane?“ zavolal někdo.

„Ano, jistě,“ odpověděl Stahl podrážděně. „Jsem v pořádku. Zmizte odtud.“

„Ano, pane.“ Kroky se vzdálily.

Stahl potichu zaklel. „Navárezová, co tím sakra myslíte, že máte na palubě zatraceného medúzáka? Vysvětlete mi to.“

Kira mu to vysvětlila.

Když skončila, Stahl znovu zaklel.

„Co budete dělat?“ zeptala se. Jestli se SVV pokusí vniknout na palubu *Šneka*, Gregorovič jim v tom nebude moct zabránit, jedině že by podnikl drastické a s nejvyšší pravděpodobností sebevražedné kroky.

„Zavolám na pozemskou centrálu. Na tohle nemám ani zdaleka dost vysokou šarži, Navárezová.“

Kira slyšela, jak Stahl odchází. Následoval ho dusot vojáků, který se vzvednul a odezněl jako míjející vlna. Znovu se ponořila do ticha.

„Jo, to jsem si myslela,“ zahučela s jistým zvrácených uspokojením.

3.

Kira se rozhlédla.

Vnitřek mnohostěnu byl prázdný. Žádné lůžko. Žádná toaleta. Žádné umyvadlo. Žádná výlevka. Stěny, podlahu i strop tvořily zelené desky. Jediným zdrojem světla byla malá kulatá zářivka nad její hlavou a kolem stropu viděla šterbiny zakryté jemnou sítí – předpokládala, že se jedná o přívod vzduchu.

A pak tu byla ona. Jediná obyvatelka tohoto zvláštního fasetového vězení.

Neviděla je, ale tušila, že ji sledují kamery a že Stahl nebo někdo jiný pozoruje každý její pohyb.

Jen ať se dívají.

Pokynula Měkkému ostří, ať jí pokryje obličej, a rázem viděla i v infračervené oblasti spektra, stejně jako magnetické vlny.

Stahl nelhal. Stěny zářily namodralými smyčkami silového pole a mezi koncovými body každé smyčky se svíjel jasný a zářivý elektrický had. Vodiče nebyly zabudovány do stěn – Kiře připadalo, že proud prochází sítí, která ukotvovala nálože, a drátěnými kontakty po celém mnohostěnu. I podlaha žhnula měkkou září indukovaného magnetického pole.

Nad dveřmi a v rozích stropu si Kira všimla několika malých poruch pole: uzlovitých vírů propojených s vlákénky elektřiny. Měla pravdu. Kamery.

Obnažila si obličej a posadila se na zem.

Nic jiného dělat nemohla.

Chvilí hrozilo, že ji přemůže zlost a podráždění, ale potlačila je. Ne. Nenechá se vytočit věcmi, které nemůže změnit. Tentokrát už ne. Ať se

stane cokoliv, zkusí tomu čelit s pevným sebeovládáním. Situace byla dost těžká i bez toho, aby si ji ještě ztěžovala.

Přílet ke Slunci byl navíc její jedinou možností. Nabídka Uzlu myslí byla příliš důležitá, než aby ztráceli čas jejím tlumočením přes jinou soustavu Svazu. Vzhledem k rušení signálů a bojům se nedalo zaručit, že by informace skutečně dorazily až sem. A pak tu byl Itari – ten medúzák představoval významnou spojku s Uzlem myslí a Kira potřebovala fungovat jako tlumočnice. Zřejmě sem mohla jen nakrátko skočit, předat informace Svazu a zase se vrátit do RNS, ale tím by nesplnila řádně svou povinnost. Když už nic jiného, dlužili kapitánu Akawemu, aby vyřídili vzkaz medúzáků osobně.

Kira si jen přála, aby do všeho nezapletla i Falconiho a zbytek posádky. Měla z toho výčitky svědomí. Snad je SVV nebude zadržovat příliš dlouho. Jednalo se o chabou útěchu, ale jiná ji momentálně nezapadala.

Dvakrát po sobě se zhluboka nadechla a pokusila se vyprázdnit svou mysl. Když to nezabralo, vybavila si oblíbenou píseň, „Tangagria“, a nechala se rozptylovat tou. A když už ji ta píseň omrzela, přešla na jinou a na další.

Čas běžel.

Po době, která jí připadala jako hodiny, uslyšela blížící se těžké kroky silové zbroje. Zbroj se zastavila vedle cely, pootevřela se úzká škvíra ve dveřích a kovová ruka k ní přistrčila ták s jídlem.

Kira si ho vzala a ruka se stáhla. Kryt škvíry zacvakl zpátky na místo a voják řekl: „Až budete hotová, zabušte na dveře.“

Kroky se vzdálily, ale ne příliš daleko.

Kiru napadlo, kolik vojáků ji asi hlídá. Jenom jeden? Nebo jich je tu celý oddíl?

Položila si podnos na zem a sedla si se zkříženými nohama před něj. Jediným pohledem zhodnotila jeho obsah: papírový kelímek s vodou. Papírový talíř se dvěma předělovými tyčinkami, tři žlutá rajčata, půlka okurky a kousek oranžového melounu. Žádná vidlička, nůž ani dochucovadlo.